Широку китайку розметано кроками,
закинуто десь у степах булаву.
Дивлюся в долину очима високими
на крила дахів, на шляхів куряву.

І куряться далі, і думи здоріжені,
козачій дорозі немає кінця.
Не видно Вкраїни, і ходить по Ніжині
янівський панок у картатих штанцях.

Не чути у дзвоні могутнього Києва —
дзвенять і хихочуть чиїсь бубенці…
Летить кудись трійка надхненна Батиєва —
лиш пил золотий на чотири кінці…